

STUDII

Născut pe 15 mai 1942 în Brașov.

1955–1963

Liceul de Arte Plastice din Timișoara.
Profesor Julius Podlipny

1970

Absolvent al Institutului de Arte Plastice
„Nicolae Grigorescu”, București, clasa
maestrului Corneliu Baba

1972

Membru U.A.P.

1994

Profesor la Universitatea de Arte din București,
catedra de Pictură

Ștefan



Alexandrescu, Sorin, Ivanciu, Simona, *Figurative Art: Beginning and End of the 20th Century in Romania*, Cobra Museum voor Moderne Kunst, Amsterdam, 1998

Catalog, Ștefan Câlția – *detaliu*, Galeria Posibilă, București, 2004

Drișcu, Mihai, „Ștefan Câlția: Amintiri despre Márquez”, în *Arta*, anul XXXI, nr. 9, 1984

Macarie, Augustin, „Fețe ale luminii în culori”, în *Cronici și studii de arte plastice: La cumpăna dintre mileniul al doilea și al treilea*, vol. I, Roza Vânturilor, București, 2006

Pavel, Amelia, *Ștefan Câlția*, Editura Meridiane, București, 1989



Câlția

Dar (detaliu)

Tragem cortina magică și pătrundem pe tărâmul nefirescului, al fantasticului veșnic extra-ordinar; dacă vrem să trecem, să ajungem dincolo, în templul operei lui Ștefan Câlția, trebuie să renunțăm la noi și la toate obiceiurile de a privi, la toate procedeele care până acum dădeau adevărilor, cunoașterii noastre, o certitudine. Lumea, în chipul său actual, nu este singura posibilă, iar pictorul, ca un arhitect al propriei creații, ne cere un sacrificiu încă și mai însemnat: pe lângă cererea rostirii formulei de acces, poate să ne vrăjească și să admitem că înfăptuirea personajelor și lumea lui sunt predicatul adevărului și să ne facă să credem că, poate, lumea noastră „reală” nu are absolut nimic în comun cu obiectivitatea sa fantastică.

Pentru a ne transpune în lumea pictorului avem nevoie să credem și trebuie să-i acordăm fiecărui tablou o atenție constantă și vigilență neobosită. Ștefan Câlția ascute mult invizibilul pentru a-l înfige adânc în vizibilul nostru, iar adevărul din lumea înfățișată – unde artistul are ca prim țel să translateze în real toată lumea ghicită, presimțită de el – nu este al fantasticului rupt din trecut, închis și ferecat doar în povești.

Respirația neauzită a îngerului molcom care ne prezintă *Dar-ul*, pe căile visului sau în stările de veghe, fiecare pas făcut în imponderabilitatea iluminării sau a viziunii mistice din *Cântăreții din Ticuș*, făurirea unui zbor static al *Păsării Reginei*, toate ne duc către același timp durabil, dar pururi schimbător, al călătoriilor și ne leagă foarte strâns de rădăcinile trainice pământeste, ale pictorului. Ele, rădăcinile, încă pline de seva pământului din Șona – Făgăraș, cunosc cel mai bine coroana și metamorfozele gândirii povestitorului pictor-alchimist Câlția. *Drum în Transilvania* și *Flori de câmp*, dăruite Majestății Sale Reginei Ana, sunt singurele care nu țin seama de scamatorii și devin în acest caz, nu atât trupul, cât veșmântul magic al realului.



Dar, ulei/pânză, 130x115 cm, semnat și datat 1999, mijloc jos și stânga jos în cifru

Născut pe 28 noiembrie 1957 la Techirghiol, Constanța.

1983

1990

Absolvent al Academiei de Arte din Iași, secția Sculptură. Profesor Dumitru Căileanu
Membru U.A.P.

Titi Ceară își leagă ideile artistice de două elemente: permanență și identitate. În cazul lucrării realizate din lemn de plop și intitulată *Crucificare*, privitorul este îndemnat să adauge un al treilea element – cel al posesiei. Permanența devine un orizont potențial al identificabilului repetabil, spectatorul poate întotdeauna să revină la această evidență, să o regăsească. Aici, orice dovadă a Crucificării *topește* în privitor ceva stabil și devine pentru el o „proprietate”. A recunoaște înseamnă de acum înainte a fi cel ce poate să imite (*Imitatio Christi*), căpătând identitatea sufletului celui care *are*, prin modul de a reface, în trăirile proprii, *Crucificarea* văzută.

Misterul sculpturii apare din capacitatea sa de pulsare vizuală, într-o construcție impusă, plecând de la forma defragmentată, distrusă, și ajungând la o proporție a plinului, a refacerii, prin care „eu am” să implice „eu pot să-mi însușesc”, iar această însușire să ne tragă în permanența și identitatea personală a obiectului privit. Putem spune că privirea devine Privire doar atunci când se dizolvă în fiecare operă de artă, iar cel care *are*, cel care *dobândește* și vede asistă astfel la o încarnare a lemnului, unde imaginea crucificării este o prezență brută care se transpune în noi, ne apare lăuntric, într-o formă prezentă ca reprezentare.

Planul profund al sculpturii lui Titi Ceară, pe lângă cel al reducerii sau distrugerii voite a formei până la esență, este cel al construcției pasive, unde privitorul își însușește cadrul pe care ulterior remodelează propriile forme imaginative. În *Crucificarea* sa, Titi Ceară ne apropie pe fiecare, nu prin puterea de ruinare a formei, ci prin dorința noastră voită de a da formă trăirilor la nivel superior, acolo unde emoțiile se preschimbă în idei.

Titi

Alexandrescu, Sorin, Ivanciu, Simona, *Figurative Art: Beginning and End of the 20th Century in Romania*, Cobra Museum voor Moderne Kunst, 1998

Guță, Adrian, „Note despre sculptura lui Titi Ceară”, în *Texte despre generația '80 în artele vizuale*, Editura Paralela 45, Pitești, 2001, p. 150
Pervolovici, Romelo (coord.), *Sculptură de simpozion*, vol. I, Artă/Ecologie, Meta Graphos, București



Ceară

STUDII

Născut pe 11 aprilie 1948 în comuna Pungești, județul Vaslui.

1981

Absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București. Profesori Vladimir Predescu, Marin Iliescu și Gheorghe Ghițescu
Lector la Universitatea Națională de Arte din București
Membru U.A.P.

1984

1986

În chip vădit, *Purtătorul de cufăr* se contopește cu starea metafizică din jurul său. În spatele aparențelor de cortegiu sau procesiune, personajul purtător este conștient că efectuează o operațiune cu caracter inițiativ, iar faptele rituale și actul în sine nu pot fi reduse de noi la simple gesturi, ele nu pot fi luate drept expresii ori semne ale unei practici de cărare, ci de purtare cu toată ființa. El este transformat din om în purtător – asta este menirea lui, atât. S-a întrupat singur în bronz, Vlad Ciobanu doar i-a purificat nașterea. *Purtătorul de cufăr* s-a mulțumit cu starea sa fixată în lume și în timp, direcția sa este pecetluită, dar nu-l interesează drumul, nu știe unde merge, dacă coboară sau urcă, nu simte sete și foame, devine imaterial. Rețeaua și circuitul de pelerinare sunt nelimitate, pot să traseze o arie uriașă, interzisă și inaccesibilă celorlalți. Merge încontinuu, iar cufărul devine consubstanțial cu corpul său, fiindu-i permis de trecere prin lume.

Vlad

Toți dorim să-i cunoaștem misterul și să ne înfruptăm din puterea sa, dar vrem să devenim și noi purtători? El, cel care ne poartă la nesfârșit povara, este mai pur, mai puțin supus caznelor lumesti; timpul, origine a tuturor lucrurilor în mișcare, nu apasă asupra purtătorului fără chip și fără vârstă, nu se teme de ce este *în afara lui* și nu este împins de direcții, așteaptă ca la fiecare pas al său să audă chemarea următorului. Cunoaște și știe tot, căci toate și totul sunt cuprinse în el, moartea nu-l sperie, pentru că El, noul Adam, nu moare – devine cufăr pentru alt purtător.

Catalog de expoziție U.A.P., *Bursieri ai Uniunii Artiștilor Plastici: 1982*, Nadia Teodoreanu, Vlad Ciobanu, Marian Zidaru, Laszlo Ujvarossy, Al. Nestorescu, Nestor Alexandru, U.A.P, București, Galeria Eforie, 1983
Cârnelci, Magda, *Atelier 35: Mai '83: Pictură; Desen; Sculptură: Vlad Ciobanu, Dorin Crețu, Mihai Ecobici*, București, 1985
Macarie, Augustin, *Cronici și studii de arte plastice*, vol. I, Roza Vânturilor, 2006, București
Mândru, Doina, Kessler, Erwin, *Portretul: sine și oglindire*, Centrul de Cultură Palatele Brâncovenești, Mogoșoaia, 2005, pp. 28–29

Ciobanu



STUDII

Născut pe 18 martie 1946 în București.

- 1970 Absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa maestrului Corneliu Baba
- 1974 Membru U.A.P., secția Pictură
- 2005 Profesor la Universitatea Națională de Arte din București
- 2006 Membru corespondent al Academiei Române

Sorin



- Babeți, Coriolan, *Atelierul de artă Timișoara*, vol. II, Tomul I, Editura Brumar, Timișoara, 2010, pp. 229–268
- Dumitrescu, Sorin, *Biserici – O arheologie vizuală a creativității și stilisticii bizantine*, Centrul Cultural Palatele Brâncovenești, București, 2007
- Dumitrescu, Sorin, *Iconostasul Roman de la Scala Coeli*, Anastasia, ICR, 2005
- Hăulică, Dan, *Catalogul expoziției Sorin Dumitrescu*, București, 1980
- Șerban, Robert, *A cincea roată*, Humanitas, București, 2004
- Vasilii, Anca (organizator expo.), *Vatra: locul – faptă și metaforă*, U.A.P., Muzeul Satului, București, 1984



Dumitrescu

Dacă o operă de artă își însușește un grad ridicat de trăire, ca o icoană, ea nu mai are conținut sau formă, ci pur și simplu este. Prezența *Serafimului* are o afirmare puternică în trăiri omenești, peste timp și în afară de el, devenind însuși misterul și taina unui fior de creație. Moleculele de culoare din lucrarea lui Sorin Dumitrescu se aglutinează, se condensează reconstituind, cu încetul, conținutul sfânt pe care Îngerul îl prezintă. Atunci când înfăptuitorul încearcă să prindă, să nemurească trecerea, apare convingerea că iluzia realității nu este posibilă fără forma care se înființează. Forma impune o radicală transformare a organismului din lucrare, a *Serafimului* însuși.

Vizualul, pentru Sorin Dumitrescu, nu mai este imagine, ci fantasmă. Dacă plecăm de la ideea că lucrarea trebuie să fie trăită, nu privită, orice demers hermeneutic cu privire la aceasta este dificil, dar nu imposibil. Modul de mărturisire al imaginii ne plasează mai departe de sens, dincolo de el, iar când într-adevăr se întrupează pentru privitor, destrămarea se transformă în lumină și echilibru.

Odată ce ni se arată *Serafimul* (lucrare-studiu pentru iconostasul roman al Bisericii Sf. Ioan Casian/Scala Coeli), se stabilește o legătură temeinică, vederea devine viziune a arhetipurilor. Îngerul susține credința, temelia, chiar și în viziunea artistului, serafimii-pereche susțin *Crucea* încastrată în compunerea iconostasului amintit mai sus. Deschiderea sufletului pentru puterile văzduhului și simțirea aproape de trup a fiecărei bătăi de aripi îngerești ne îndeamnă la o stare de „respirare a aerului de sub aripă”, cum spunea Nichita Stănescu, dar fără să doborâm *Serafimul*.



Studiu de serafim, ulei, aur/lemn, 70x70 cm, pe verso ștampilat, semnat, intitulat și datat: Sorin Dumitrescu / Studiu de serafim / 8/11/2002 Sfinții Arhangheli